

Állóháború

Pörögve érkezett az a pár tüzes magház, amit a süvegfa felém hajított. Mint apró világító csillagok szikráztak irányomba a belső izzástól vékony burokkal elválasztott és növényi olajjal csordultig töltött termések. Ezek már az utolsók lehettek, úgyhogy én is útjára bocsátottam a maradék hártyleveleimet. Reméltem, hogy a kémlevelek számba vették ellenségem minden gyilkos terményét, és a jelentéseik alapján jól számítottam ki a védelemhez szükséges mennyiséget. Ha rosszul kalkuláltam, akkor végem. Gondolatban újra átfutottam a számokat. Ellenfelem ötvenhat éve kezdte el fejleszteni a tüzes magházakat, és az első biztató eredményei is csupán harminckét évvel ezelőttiek. Azóta évente kettőt tudott megtölteni olajjal, úgyhogy az utolsó négy repülhetett felém a felkelő nap sárgán beeső fényében.

Még szerencse, hogy évszázadok óta megrögzött szokásom a tavaszi szél első fuvallatakor kihozni a mélyalvásból néhány kémlevelet, és egy széles gallymozdulattal útjukra bocsátani őket. Mindig fontosnak tartottam néhány ilyen felderítőlevél növesztését, még akkor is, ha ezek éltető nedvet vontak el a gyökérszemtől. Áldom az eszem, hogy annak idején kifejlesztettem őket. Csak egy hatalmas lendület kell hozzá, hogy a süvegfa felé hajítsam létezésem repkedő darabjait, és azok máris átsuhannak a kettőnk elválasztó mély szakadék felett, majd nagyívben megkerülik az ellenségemet, miközben annak minden mozzanatát rögzítik érzékeny receptoraikkal. Aztán hűen visszatérnek hozzám, hogy egy apró cuppanással rácsatlakozzanak a kilövő kacsokra, és a tápnedvkeringéssel együtt, a bennük tárolt információkat eljuttassák féltett idegközpontomba.

Emlékszem, mennyire megdöbbenem, amikor a kémlevelek révén tudomást szereztem a süvegfa legújabb fegyveréről.

Az ellenségem tulajdonképpen nem volt messze tőlem. Ha tehetném, csupán két-háromszáz évembe telne, hogy olyan gyökérrendszert növesztsek, amivel elérném, és talán meg is fojthatnám ellenfelemet. Am kettőnk közt ott volt a feneketlennek tűnő szakadék.

Persze, annak idején megpróbáltam áthidalni.

Nem egészen száz év alatt a szurdok széléig növesztettem a gyökereimet, ami azzal járt, hogy értékes nedveket vontam el a lombzatamtól. Abban az időben a lombkoronám egyáltalán nem fejlődött, és csak a legszükségesebb védelemmel foglalkozó gallyakhoz jutott el némi táplálék. Sajnos, a föld alatti terjeszkedés sem ment zökkenőmentesen. Körülöttem – az évezredek alatt – mindent benőtt az életet adó táptalajért és a fényért küzdő haszontalan túlevelűek tömege. Közülük a legmagasabb se ért fel az alsó ágaimig, de gyökérzetük a föld alatt már majdnem minden értékes helyet elfoglalt.

Ahol nem került sok időbe vagy energiába, a meredély felé hatoló nyúlványaimmal megpróbáltam kikerülni a töveiket, de ahol a sziklás talaj miatt nem tehettem mást, ott lelkiismeretfurdalás nélkül fojtottam meg néhányukat. Haláluk persze nem ment veszendőbe. Nyomban – pár nap alatt – tápcsatornát vezettem a belsejükbe, és azon keresztül szívtam ki belőlük minden csepp nedvességet.

Aztán pár év múlva végre sikerült elérnem a meredély széléhez, és további kemény évek nehéz munkájával odacsoportosítottam minden erőmet és tartalék tápnedvemet.

Mikor mindezzel kész lettem, óvatosan kidugtam a sziklák közül egy kis kunkori gyökerecskét. Pár napig vártam, majd mikorra bizonyossá vált, hogy semmi különös nem történik, minden nap aprót növesztettem és vastagítottam rajta. Büszke voltam magamra. Az egész támadást pontosan kiterveltem. Olyan könnyű, lyukacsos szerkezetű és meleg gázzal töltött anyagból építettem ezt a tapogatózó gyökeret, hogy szinte lebegett a szakadék fölött. Tudtam, hogy ha mindezt egy tápanyagokkal teli gyökérrel próbáltam volna meg, akkor azt saját súlya rántaná le a mélybe.

Ötven évembe telt, míg átértem vele a túlpartra.

Újabb kemény fél évszázad – gallyaim jóformán éheztek –, de boldog voltam. Most, hogy a szoros mindkét oldalán kapaszkodtam, már megtehettem, hogy a könnyű gyökérzetet lecseréljem egy erősebbre. Úgy számoltam, hogy jó háromtörzsnyi vastagságúra lesz szükségem ahhoz, hogy elegendő tápanyagot tudjak odaát felhalmozni. Annyit, amennyivel már hatásosan fel tudom venni a harcot a süvegfa gyökérzetével.

És ekkor történt...

Hogy is becsülhettem le ennyire az ellenfelemet? Hogy lehettem ennyire ostoba? Ahogy most utólag belegondolok, már tisztában vagyok vele, hol rontottam el a dolgot. Túl sokáig voltam mozdulatlan, és a legcsekélyebb mértékben sem zaklattam a süvegfát. Se egy rosszindulatú savas magházat, se egy dárdaként becsapódó hegyes gallyat, de még csak egy nedvszívó rügyet se lőttem ki felé. Gyanút fogott, és töprengetni kezdett. Aztán ahogy a kudarc után megvizsgáltam a tájat, már én is rájöttem: ellenfelemnek bolondnak kellett volna lennie ahhoz, hogy ne lássa át a helyzetet. A törzsemtől egészen a szakadék széléig elszáradt, összeaszott tülevelűek sora húzódott, tisztán mutatva, hogy a föld alatt merre halad el támadni készülő gyökérzetem. Lelepleztem magam, és ezért meg is érdemeltem a sorsom.

Mikor elkezdtem a két partot összekötő *léggöykeret* felváltani a mindent kibíró erőssel, akkor érkeztek a süvegfa pengelevelei. Mint egy megvadult méhraj borították be az eget, és csapódtak a semmi felett lebegő védtelen nyúlványomba. Nem tellett sok időbe, hogy az éles szélű, nagy erővel kilőtt alkalmatosságok szinte kettészeljék a jóformán védtelen gyökeret. A fás üregekből kiszökő gázok apró szisszenései mellett a léggöyker egyre nehezebb és nehezebb lett, majd a sziklafal tövéén elnyesett nyúlvány, mint egy elhalt idegvégződés, belepusztult a szakadék feneketlen mélységébe.

Százötven év kemény munkája ment akkor veszendőbe.

Rettenetesen dühös voltam, és ennek az a néhány tülevelű itta meg a levét, amelyek a legközelebb voltak a meredély széléhez. A föld alatt feleslegesen felhalmozott energiát – ahelyett hogy szépen visszapumpáltam volna a törzsembe – esztelenül arra fordítottam, hogy megfojtsam a körülöttem lévő alantas népséget. Persze később magamhoz tértem, és a húsz-harminc év alatt elkorhadt testek éltető ásványi anyagait hasznosítottam, de még ez sem pótolta az elvesztegetett idő okozta fájdalimat.

Több mint fél évszázadba telt, hogy összeszedjem magam.

Azóta naponta küldtem ki pár kémlevelet, és így értesültem a süvegfa legújabb fejlesztéséről is: a tüzes magházakról. Ahogy szaporodtak apró felderítőim jelentései, az én ámulatom is fokról fokra nőtt. Ha nem lettünk volna évezredek óta ellenségek, bizony tiszteltem volna a süvegfát ezért a megdöbbenő és bátor próbálkozásáért.

Tüzes magházak! Átkoztam a sorsot, hogy nem nekem jutott eszembe először!

Mekkora merészség kell ahhoz, hogy a belénk ívódott félelmet leküzdve ilyennel próbálkozzon egy magunkfajta! A süvegfa kísérletei nyomán nem egyszer és nem egy helyen gyulladt meg az erdő, míg ellenfelem rájött, miként tudja kordában tartani a tüzes magházakat, hogy csak a megfelelő becsapódási erőnél lövelljék ki magukból a vörös izzást, és lobbantsák lángra a bennük tárolt növényi olajat. Rengeteg értékes testnedvet kellett elpazarolnia egy-egy balszerencsésen elharapódzó tűzfészek eloltására.

Ellenfelem kísérleteit elnézve én is rájöttem a védekezés egyetlen lehetséges módjára. Hatalmas hártvás leveleket növesztettem, és úgy tartottam őket az ég felé, hogy az esős évszakban minél több nedvességet gyűjtsenek magukba. Persze a süvegfa nem tudhatta meg, hogy én készen állok a védekezésre, ezért alakoskodnom kellett. Tisztában voltam vele, hogy törzsem mely részeibe fúródtak ellenfelem kémrügyei, és most nem ráztam le őket olyan gyorsan magamról, mint eddig. Inkább néhány közönséges levelet növesztettem följük, és azzal takartam el a háborús készülődéseimet. Csak egy keskeny résen át engedtem láttatni velük pár jelentéktelen dárdagally kezdeményemet. Megmosolyogtam, mikor a kémrügycet halk pendülésekkel, rugóként lökték el tőlem az aljukban feltekerődött szerves nyúlványok. Tudtam, hogy téves információt szállítanak gazdájuknak.

Minden jól is ment, egészen addig a bizonyos napig...

Azon a napon egy olyan esemény zavarta meg a süvegfát, hogy azt hittem, jó időre el fogja halasztani a támadást.

Furcsa, prémekbe öltözött, két lábon járó alakok jelentek meg a szakadék túlsó oldalán. Hangoskodtak, ágakat tördeltek le, és néhány tápnedvvel telített bogyót dugtak a szájukba.

Megértem ellenfelem reakcióit. Én se szeretném, ha idegen, gyenge lények tépdésnék le az engem megillető energiával teli növényeket. Néhány pengelevelet és dárdagallyat vágott hozzájuk, mire az apró lények üvöltve rohantak be a sűrűbe, hátrahagyva néhány, már mozgásképtelenné vált társukat. Irigyeltem a süvegfát. A földön fekvő testekből kifolyó vörös nedvek olyan tápanyagbőségről tanúskodtak, amilyeneket még soha életemben nem láttam.

Ám a dárdagallyaktól megmenekült lények nem mentek messzire. Néhány találmra elhajított és elveszett kémlevél árán csakhamar megtaláltam őket, nem is olyan messze a süvegfától. Élénken tanácskoztak, és a legnagyobb megdöbbenésemre ugyanolyan tüzet gyújtottak, amilyenre eddig csak a villámcsapás vagy a süvegfa tüzes magházai voltak képesek. És ekkor rémület futott végig a gyökereimtől egészen a lombkoronáimig...

Idegvégződéseim egy emlékképet tártak elém, amitől teljesen leledtem. Nem tudom, hogy ez a kép, amit a legmélyebben fekvő emlékgyökereimben tároltam, miként kapcsolódott a két lábon járó lényekhez, de valahányszor visszatért egy-egy kémlevél, és jelentése alapján megpillantottam a gesztikuláló lényeket, annyszor ugrott be ugyanaz a jelenés a szürkés-vöröses égboltról és a lángpiros felhőkből hulló maró esőkről.

Az idegvégződéseim bármennyire is lenézték az apró teremtményeket, egy földöntúli érzés mégis azt súgta, jobb lesz velük vigyáznom. Talán életem tengerében nem először találkozom ilyen teremtményekkel, de olyan régen történhetett mindez, amikor még én is alig voltam több, mint a körülöttem hajladozó tülevelűek.

De a süvegfát, úgy látszik, nem izgatták az időnként felbukkanó és tisztos távolból sötét pillantásokkal leskelődő lények. Egyik kora nyári reggel – ahogy számítottam rá – felém zúdította az összes tüzes magházát, amik érlelésével eddig elkészült.

Persze, mint már említettem, nem ért készületlenül a támadás. Ahogy megindultak irányomba az ellenséges lövedékek, én is újukra bocsátottam az esővízzel telített hártyleveleket. A repülő növényi testek a szakadék fölött találkoztak. A leveleim úgy ölelték körül ellenfelem gyilkosnak szánt arzenálját, mint a legjobb szíromcsapda az apró bogarakat. A tüzes magházak hangos sercegéssel csapódtak bele a hártylevelekbe, és ártalmatlanul hullottak alá a szakadékba.

Elképzeltem, mekkora lehetett a süvegfa bosszúsága. Minden energiáját beleölte a tüzes magházakba, és azok most haszontalanul, megszenesedve heverték valahol a mélység alján. Ám ha mégsem lettem volna tisztában dühével, hát félreérthetetlen adta értésemre azzal a több száz pengelevéllel és dárdaqallyal, amit mérgeiben az elkövetkező percekben hozzám vágott. Persze ezek a kezdetleges fegyverek nem tehettek komoly kárt bennem.

A két lábon járó lények, mintha csak erre a pillanatra vártak volna. Kirohantak az erdőből, és egy hosszú, vékony lappal nekiestek a süvegfa törzsének. Húzták-vonták rajta a csillogó tárgyat, és ahogy meg tudtam figyelni, olyan kárt okoztak, mintha csak pengelevelek milliárdjait löttem volna rá az ellenfelemre. Bizony szerencsém volt, hogy az apró teremtmények nem a szakadék felém eső oldalán bukkantak fel.

Hirtelen rádöbbsentem a lehetőségre, hogy most egyszer és mindenkorra elintézhetem a süvegfát. Az összes pengeleveletem csatarendbe állítottam, és úgy irányoztam, hogy azok a törzsénél találják el az ellenfeletem. Suhogva indultak újukra az éles növényi részek, és ott folytatták a törzs átvágását, ahol a lények is munkálkodtak rajta. Mire elfogyott az utolsó pengelevelem is, addigra a süvegfa törzse már jó háromnegyedéig át volt vágva. Persze, néhány megtévedt lövedék az idegen lények közül is megölt párat, de ezzel most nem nagyon foglalkoztam. Körülnéztem, mit vághatnék még a süvegfához, de csak néhány dárdaqallyam maradt. Azért ezeket is felé hajítottam, aztán – mivel mást nem tettem – vártam, hogy a lények mire jutnak a fényes, csillogó lappal.

Az apró teremtmények fáradhatatlanul, egymást váltva dolgoztak, és nemsokára az első hangos recsenés a tudtomra adta, hogy a süvegfa a végét járja. Eszeveszett boldogság futott végig a törzsemen. A több évszázadig tartó háborúskodásunk most véget ért. Elterveztem, ahogy szép kényelmesen átnövesztem a gyökereimet a túlpartra, és az ott fellelhető ásványi anyagokat is a bekebelezem.

A lények egészen addig dolgoztak, míg a süvegfa végül megadta magát, és egy utolsó sóhajnak is beillő recsenéssel kidőlt. Szinte ijedten néztem, ahogy a szakadék felé billen. Gondolatban búcsút mondtam annak a rengeteg jó ásványi anyagnak, amiket egykori ellenfelem törzse rejthetett. Aztán megkönnyebbülten ráztam meg a gallyaimat. A vén fa az évezredek alatt olyan hatalmasra nőtt, hogy fent akadt a meredély két partja közt. Onnan még könnyűszerrel feldolgozhatom, sőt csak kapóra jön, hogy nem kell léggyökérrel bajlódnom, hanem a halott törzsön átvezethetem az első vastagabb tápníványt is a túlpartra. A két lábon járó lényekkel pedig már megvolt a tervem. Bódító gyümölcsöt fogok termelni, amit majd megehetnek. Aztán elszaporítom az addigra magáról mit sem tudó kolóniát, hogy néhanapján pár egyedet legyilkolva, ásványi anyagokkal teli testükből töltsen fel készleteimet.

Szinte szeretettel és örömmámorban úszva néztem, ahogy ezek a kis teremtmények a süvegfa testét próbálgatva megbizonyosodtak arról, hogy a törzs nem fog leesni a mélységbe, majd sorra átjöttek hozzám. Aztán... aztán a törzsemhez léptek, nedvet csurgattak mellső végtagjaikba, és megmarkolták azt a fényes, csillogó lapot...